

Голас РАДЗІМЫ

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ СУВ'ЯЗЕЙ З СУАЧЫННІКАМІ

№ 17 (601)

Сакавік 1962 г.

Год выдання 8-ы

ЖЫЦЦЁВА НЕАБХОДНАЯ ЗАДАЧА

Старшыня Савета Міністраў СССР накіраваў Джона Ф. Кенедзі пашланне, якое з'яўляецца адказам на пашланне прэзідэнта ЗША ў сувязі з савецкай ініцыятывай аб удзеле кіраўнікоў урадаў або дзяржаў у пачатку работы камітэта. У ім М. С. Хрушчоў выказаў засмучэнне негатывнымі адносінамі прэзідэнта ЗША Джона Ф. Кенедзі да прапановы Савецкага ўрада аб тым, каб пачатак работы Камітэта 18-ці дзяржаў па разбраенню быў пакладзены кіраўнікамі ўрадаў (дзяржаў) краін, прадстаўленых у гэтым камітэце.

У сваім пашланні М. С. Хрушчоў называе пазбаўленай пераканаўчасці спасылку прэзідэнта ЗША на тое, што, перш чым кіраўнікам урадаў стане магчымым разгледзець становішча, якое складзецца на перагаворах па разбраенню, павінна быць спачатку праведзена вялікая работа па высветленню пазіцыі бакоў. Скажу больш, піша М. С. Хрушчоў Кенедзі, Ваша заява, што трэба яшчэ штосьці давысветліць, мяне вельмі расчаравала. Якраз у тым вострым моманце, што да гэтага часу справа разбраення не ішла далей высветлення пазіцыі. Колькі ж можна яшчэ займацца высветленнем, вывучэннем, удакладненнем пазіцыі адзін аднаго, калі гэтаму былі на сутнасці прысвечаны перагаворы, сустрэчы і кантакты на розных узроўнях, бясконцыя спрэчкі і дыспуты, якія ўжо працягваюцца паўтара дзесятка год.

Як адзначае кіраўнік Савецкага ўрада, гаварыць аб тым, што трэба камусьці заняцца выяўленнем пазіцыі, — гэта проста адмаўляцца ад спроб накіраваць перагаворы аб разбраенні ў практычнае рэчышча.

Пэўная ступень давер'я і шчырасці, гаворыцца ў пашланні М. С. Хрушчоў, без якой немагчыма наблізіцца да вырашэння пытання аб разбраенні, можа быць дасягнута толькі паміж тымі, хто нясе вышэйшую адказнасць перад народам сваіх краін за іх бяспеку. А не хто ж іншы, як кіраўнікі ўрадаў (дзяржаў) нясуць на сабе гэту адказнасць. Да таго ж многія з іх калі настануць часы выпрабаванняў, павінны будучы стаць на чале ўзброеных сіл сваёй краіны. Не прыходзіць таксама даказваць, што пры асабістых сувязях кіраўнікоў урадаў хутэй можа з'явіцца лепшае разуменне імкненняў адзін аднаго, большае давер'е і, як вынік гэтага, — хто ведае — магчыма, і новыя ідэі.

Старшыня Савета Міністраў СССР падкрэслівае, што таму ні міністры, якой бы павагай яны ні карысталіся ва ўрадаў і народаў сваіх краін, ні іншыя прадстаўнікі, якога б рангу яны ні былі, нічога не даб'юцца, калі кіраўнікі ўрадаў не паставяць перагаворы на трывалы фундамент, правяўшы волю і жаданне дасягнуць дагаворнасці па пытаннях разбраення.

М. С. Хрушчоў адзначае далей, што раз у Кенедзі няма жадання ўзначаліць цяпер дэлегацыю ЗША на перагаворах у Камітэце 18-ці і ў вытлумачэнне сваёй пазіцыі ён прыводзіць такі штучны довад, як адсутнасць адпаведнай падрыхтоўкі, то гэта можа сведчыць толькі аб тым, што ў прэзідэнта ЗША не наспела рашучасць пайсці на пагадненне па пытаннях разбраення. Відаць, заходнія дзяржавы яшчэ не гатовы да пагаднення па разбраенню, і прэзідэнт ЗША таму думае, што да пары да часу больш зручна трымацца крыху ў

баку ад перагавораў па гэтым пытанню.

Канстатуючы наяўнасць паміж СССР і ЗША разыходжанняў у пытанні аб кантролі над разбраеннем, кіраўнік урада СССР адзначае, што ЗША і іх саюзнікам, відавочна, хацелася б, каб Савецкі Саюз аддаў пад кантроль усе свае ўзброеныя сілы, раскрий усю сістэму сваёй абароны яшчэ да таго, як па сапраўднаму пачнецца разбраенне. Павінен сказаць адкрыта, заяўляе М. С. Хрушчоў, пры такім падыходзе да пытання аб кантролі вы нічога не дасягнеце, таму што мы на гэта не пойдзем. Савецкі Саюз зацікаўлен ва ўстанавленні самага строгага міжнароднага кантролю за выкананнем пагаднення аб разбраенні.

Старшыня Савета Міністраў СССР падкрэслівае, што кантроль, які прапануецца заходнімі дзяржавамі, г. зн. кантроль фактычна да разбраення, СССР з поўнай падставой разглядае як шпіянаж. Такі кантроль дазволіць агрэсіўнай дзяржаве расставіць сваіх разведчыкаў на тэрыторыі міралюбівых дзяржаў і сабраць звесткі аб сістэме іх абароны.

Мы гэтага не хочам, указвае М. С. Хрушчоў. Савецкі Саюз імкнецца да сумленнага пагаднення, якое давала б гарантыю таго, што ні ў працэсе разбраення, ні пасля яго завяршэння не ўзнікне пагрозы для бяспекі якой-небудзь дзяржавы. Таму мы гаворым — давайце распрацуем дагавор аб усеагульным і поўным разбраенні пад самым строгім міжнародным кантролем і будзем ажыццяўляць палажэнні гэтага дагавору па этапам так, каб кантроль быў суразмерны заходам, якія робяцца па разбраенню. Завяршыўшы адзін этап разбраення пад кантролем, прыойдзем да правядзення наступнага этапу таксама пад кантролем. Гэта здаровы рэалістычны падыход да пытання аб кантролі, і лепшага да гэтага часу ніхто не змог прапанаваць.

Складваецца ўражанне, указвае далей М. С. Хрушчоў, што вядзецца нейкая гульня ў разбраенне. Народы ўсяго свету патрабуюць разбраення, яны хочуць скінуць з плеч цяжар вайны і расходаў, ачысціць гарызонт ад навальнічных хмар вайны, а заходнімі дзяржавамі разбраення не хочацца.

Як інакш можна зразумець адмову заходніх дзяржаў хоць колькі-небудзь скараціць размах ваенных падрыхтаванняў, напрыклад, ліквідаваць ваенныя базы на чужых тэрыторыях і вывесці войскі з Еўропы ў межы сваіх дзяржаў. Савецкі Саюз гатовы хоць зараз вярнуць дамоў свае войскі, што знаходзяцца за рубяжом, калі за-

ходнія дзяржавы паступяць такім жа чынам.

Кіраўнік Савецкага ўрада ўказвае далей, што, магчыма, маюць рацыю тыя журналісты, якія ўгледжваюць асобы мэты ў прапанове пачаць работу Камітэта 18-ці на ўзроўні міністраў замежных спраў. Яны прама звязваюць гэту прапанову з заявай урадаў ЗША і Вялікабрытаніі аб намеры аднавіць выпрабаванні ядзернай зброі ў атмасферы.

М. С. Хрушчоў адзначае, што мы жывём у такі час, калі імкліва развіваецца навука і тэхніка, і літаральна не па днях, а па гадзінах нараджаюцца новыя навуковыя і тэхнічныя дасягненні. Ракетна-ядзернай зброі становіцца ўсё больш і больш, цяпер яе ў нас і ў вас ужо тысячы адзінак. Яе абслугоўваюць многія тысячы людзей і іх становіцца ўсё больш і больш па меры павелічэння колькасці ракет. Але чым больш прыцягваецца людзей да абслугоўвання смяротнай ракетна-ядзернай зброі, тым большага верагоднасць, што можа здарыцца нечаканае. Выпадковы запуск адной ракеты з тэрмаядзерным зарадам можа паслужыць сігналам да сусветнай вайны катастрофы.

Усё гэта лішні раз напамінае, указвае М. С. Хрушчоў, што кіруючым дзеячам дзяржаў, якія нясуць адказнасць за лёс народаў, трэба ўсвядоміць сапраўднае становішча спраў, да якога прывяла ўжо і вядзе гонка ракетна-ядзерных узбраенняў. Усеагульнае і поўнае разбраенне, гэта значыць поўнае знішчэнне ўсёй зброі, асабліва ядзернай, стала ў наш час жыццёва неабходнай задачай, якая стаіць вышэй за ўсё. У інтарэсах хутэйшага вырашэння гэтай задачы Савецкі ўрад стаяў і стаіць за тое, каб работа Камітэта 18-ці дзяржаў па разбраенню была пачата на самым высокім узроўні.

Кіраўнік урада СССР выказвае надзею, што прэзідэнт ЗША не скажаў яшчэ свайго апошняга слова наконт удзелу ў перагаворах у Камітэце 18-ці дзяржаў. Савецкі ўрад падкрэсліваецца ў пашланні, шчыра імкнецца да дасягнення пагаднення аб разбраенні і з добрымі намерамі прапанаваў пачаць работу Камітэта 18-ці дзяржаў на самым высокім узроўні. Савецкі ўрад лічыць, што выстаўлены ім прапановы аб усеагульным і поўным разбраенні пад строгім міжнародным кантролем даюць аснову для дасягнення пагаднення без шкоды для якога-небудзь аднаго боку і без выгады для другога. Мы, зразумела, гатовы разгледзець і іншыя прапановы, калі яны на справе забяспечаць вырашэнне праблемы ўсеагульнага і поўнага разбраення.

ПАД МІРНЫМ НЕБАМ

мі, самымі моцнымі чалавечымі пачуццямі.

Савецкі народ памятае аб тых, хто аддаў сваё жыццё за Радзіму, з пашанай адносіцца да тых, хто застаўся ў страі, змяніў рычагі танка на штурвал трактара або камбайна, клопцяцца аб далейшым дабрабыце сваёй краіны.

Я ведаў аднаго такога хлапца, які да вайны нічым не вылучаўся сярод сваіх ровеснікаў. Але калі пачалася вайна, ён адзін з першых прайшоў у ваенкамат і папрасіўся на фронт. Яму было тады 16 год. У яго,

Выдатна працуе на будаўніцтве Бярозаўскай ДРЭС чытаннік Уладзімір ЗГУРСКИ.

Фота С. Ананкі.

Багаці Крыварожжа

Як глыбока залягае крыварожская руда? Адказаць на гэта пытанне дапамагла геалагам новая буравая ўстаноўка «Вітр-2000», якую сканструявалі ленінградскія спецыялісты.

У гутарцы з карэспандэнтам ТАСС начальнік аддзела мінеральных рэсурсаў Міністэрства геалогіі і аховы нетраў СССР Г. А. Кечак паведаміў:

Не выпадкова пільная ўвага геалагаў прыкавана да нетраў Крыварожжа. Гэта — адна з буйнейшых баз чорнай металургіі краіны.

У цяперашні час прамысловая распрацоўка руд вядзецца тут на глыбіні 550—600 метраў. З дапамогай буравой тэхнікі ўдалося ўстанавіць іх наяўнасць на вялікай глыбіні. У бліжэйшы час пачнецца рэканструкцыя крыварожскіх шахт. Іх глыбіня дасягне аднаго кіламетра. З дапамогай жа станка «Вітр-2000» геалагі змагі зазірнуць яшчэ глыбей. У цэнтральнай частцы крыварожскага басейна яны выявілі залежы высакакасных руд на глыбіні звыш 1.700 метраў.

Атрыманія даных сведчаць аб наяўнасці велізарных запасаў руд у нетрах Крыварожскага жалезаруднага басейна.

За мір ва усім свеце

Дарагія сябры! Атрымалі некалькі магнітафонных стужак з рускімі песнямі. Цяпер збіраемся па нядзелях, слухаючым родныя напевы. І, вядома, гаворым аб Радзіме.

Усе мы зыходзім на адной думцы, што Савецкі Саюз прыкладае многа сіл і энергіі ў барацьбе супраць падпалішчыкаў новай вайны.

Мы захапляемся нястомным змагаром за мір М. С. Хрушчовым.

Няхай і надалей ён прыкладае столькі ж сіл і энергіі ў абароне інтарэсаў працоўных усіх краін!

М. і Н. КАРПАВЫ.

ФРГ.

РАДУЕМСЯ ПОСПЕХАМ АЙЧЫНЫ

Дарагія сябры! Зараз да голасу Краіны Саветаў прыслухоўваюцца ўсе простыя людзі свету. Але асабліва радуемся поспехам нашай Радзімы мы, рускія людзі. Паглядзіце, з якой увагай чытаюцца нумары газеты, у якіх апублікаваныя прамовы М. С. Хрушчова. Ён сапраўды выдатны змагар за мір і шчасце народаў.

Наступіў новы 1962 год. Няхай жа ён азнамянецца новымі перамогамі савецкіх людзей у космасе і на зямлі.

А. КРЫГЕР.

ФРГ.

Новыя жылыя дамы на плошчы імя Ул. І. Леніна ў Мазыры.

вядома, не ўзялі. Тады пайшоў у народнае апалчэнне, якое дапамагала стрымліваць фашыстаў на Дняпры. Хутка ўсё-такі ён трапіў у армію і прайшоў з ёй у цяжкіх баях увесь шлях. Быў не раз паранены, кантужаны, але ніколі не пакідаў поле бою.

Я сустраў гэтага юнака пасля вайны ў Мінску, на адным з нядзельнікаў на расчысты вуліц. Ён быў у прастай салдацкай гімнасцёрцы, на якой бялеў медаль «За адвагу». Разам з такімі ж, як ён, юнакамі і дзяўчатамі, дэмабілізаваны воін узняў горад з руін. Быць

тызан. Мірнай стваральнай працай заняты ў дэпо былыя танкіст, маёр запаса Дзмітрый Белаўсаў, капітан Майсей Рысін, старшы сержант Дзмітрый Белагрудкаў. Гэта валавыя загараваныя людзі. Яны служаць для ўсіх прыкладам.

Вялікія задачы стаяць перад савецкім народам у далейшым развіцці сельскай гаспадаркі. І тут наперадзе ідуць бывалыя воіны. У калгасе «Перамога» Кіляўскага раёна ёсць перадавая трактарная брыгада. Яе ўзначальвае былы танкіст Пётр Аўтуховіч. У брыгадзе 13 механізатараў, большасць з іх служыла ў Савецкай Арміі. Герайчна змагаўся з фашыстамі салдат Іван Сокалаў. Цяпер ён таксама ў першых радах. Не адстаюць ад яго былыя воіны Генадзій Жудро, Аляксей Харлот і іншыя патрыёты.

Былыя воіны заняты мірнай стваральнай працай, узводзяць новыя вёскі, гарады, электрастанцыі, асвойваюць цаліныя землі. Але яны ўважліва сочаць за падазронай правакатарскай мітуснёй імперыялістаў і іх падпалечаных — недабрых фашысцкіх ваак. І калі трэба — заўсёды гатовы адстаяць свае заваёвы.

Л. СМІЛАВІЦКІ.

НА ТВАРЫ НАШАЙ ПЛАНЕТЫ

Нёману руку

ДНЯПРОЎСКИ КАСКАД

ПЫШНА расцвітае ў сямі савецкіх рэспублік-сясцёр сонечная Украіна. Адзін за адным узнікаюць на берагах Дняпра гідаганты.

Ляжала каля Дняпра невялікая на некалькі хат вёска Ключавая. Нічым не прыкметная, яна не прыцягвала да сябе асаблівай увагі. Але вось прыйшлі сюды будаўнікі, і вырас прыгожы горад на берагах новага мора — Новая Кахоўка. Перагароджаны магутнай пласцінай, Днепр разганяе турбіны сілай у 312 тысяч кілават.

Гэта станцыя дае столькі ж электраэнергіі, колькі давалі ўсе электрастанцыі царскай Расіі. Энергія Кахоўскай ГЭС ідзе на шахты Данбаса, на руднікі і горнаўзбагачальныя камбінаты Кривога Рога.

Ганаровае месца ў каскадзе Дняпроўскіх электрастанцый займае Крамянчугская ГЭС — асноўны рэгулятар стоку Дняпра, магутнасцю ў 625 тысяч кілават. А побач разлілося на 252 тысячы гектараў Крамянчугскае мора, прадоўжыўшы глыбакаводны шлях ад Херсона да Канева. КрамГЭС узведзена на апошніму слову айчынай тэхнікі, гэта гідастанцыя адкрытага тыпу без машынай залы. Яе энергія сілкуе прадпрыемствы і кватэры працоўных Кіева, Кіраваграда, Палтавы, Харкава і іншых прамысловых цэнтраў.

Каля пасёлка Раманкава хутка дасць ток Днепрадзяржынская ГЭС магутнасцю ў 350

тысяч кілават. Яна стане на дзейнай энергетычнай базай для Крыварожскага басейна і нікапельскіх марганцавых руд, прадоўжыць дзяпроўскі шлях ад Чорнага мора да Канева.

Будуючаяся Кіеўская ГЭС і праектуемая Канеўская будуць апошнімі ступенямі каскаду Ніжняга і Сярэдняга Дняпра.

Воды Дняпра напоюць жыццётворнай вільгацю мільёны гектараў зямлі, і ўдзячная зямля падорыць людзям залатую пшаніцу, янтарны вінаград, белы рыс, кукурузу. На берагах Дняпра вырастуць новыя заводы і фабрыкі, а старажытныя украінскія гарады Кіеў, Чэркассы, Канеў і інш. ператворыцца ў сучасныя парты, зменіцца аблічча гарадоў і вёсак.

БАЛОТЫ АДСТУПАЮЦЬ

ВАДА кругом, многа вады — дзесяткі, сотні мільёнаў кубаметраў — азёры, раўчкі, затоны, балоты. І калі херсонскія калгаснікі вядуць воды Дняпра ў стэпы і яны пераўтвараюць засушлівыя раёны, беларускія хлебаробы адводзяць стаячыя воды. Вада, якая нясе жыццё ў пяскі і дзюны, тут пахавала пад сабой урадлівыя землі, перашкаджае чалавеку асвойваць іх, і ён самааддана змагаецца з балотамі.

Шэрыя хвалі прыпяці захоўваюць памяць аб горы і пакутах палескіх сялян. Вялікай, нечалавечай працы каштаваў ім кожны кавалак зямлі, адваяваны ў балота.

У канцы XIX стагоддзя была зроблена спроба асушыць палескія нізіны. Сюды была паслана экспедыцыя пад кіраўніцтвам І. Жылінскага. Падбіралі смелых, здаровых, мужных людзей. 25 год працавала экспедыцыя, 25 год рэха разносіла па лясах надрыўныя крыкі людзей. Амаль усё рабілася ўручную. І таму, нягледзячы на працяглы тэрмін работы, вынікі былі мізэрныя. Да таго ж з усёй асушанай зямлі на долю сялян прыйшлося менш за адзін працэнт. Багатая ўрадлівая цална трапіла ў рукі памешчыкаў, яны сталі гаспадарамі каналаў, па якіх спляўляўся лес.

Савецкая ўлада змяніла аблічча беларускага Палесся, аддала сялянам зямлю, лясы, усё багацці гэтага краю.

Ёсць на Палессі ў Лагішынскім раёне калгас імя Леніна. 2100 гектараў тарфянікаў, адваяваных у вады, сталі для арцель сапраўднай скарбніцай багацця. Вось лічбы: летась сярэдня ўраджай зернявых склаў па 17 цэнтнераў з гектара, па 250—300 цэнтнераў бульбы, 400—450 цэнтнераў цукровых буракоў, 500 цэнтнераў зялёнай масы кукурузы. Гэта ў тры разы больш, чым да асваення балот.

Такіх гаспадарак, як калгас імя Леніна, зараз на Палессі ўжо многа. 1700 гектараў непраходнай дрыгвы ператвораны ў калгасе «Новае жыццё» Карэліцкага раёна ва ўрадлівыя палі. Калгаснікі атрымліваюць з кожнага гектара тарфянікаў па 25 цэнтнераў зернявых і выдатныя ўраджай бульбы, траў.

Цудоўныя людзі жывуць і працуюць на Палессі, выдатнай тэхнічай узброены яны ў барацьбе з прыродай. Яе ствараюць беларускія канструктары, інжынеры, рабочыя. Цудоўную машыну для асушкі балот стварылі рабочыя завода меліярацыйных машын горада Мазыра, горада, які ўжо больш васьмі стагоддзяў стаіць на беразе прыпяці. «КНФ-1 200» замяняе

пяць экскаватараў і тры бульдозеры. Там, дзе раней патрэбна была праца 30 чалавек, зараз пасяхова спраўляецца адзін трактарыст-машыніст, які кіруе агрэгатам. За сем гадзін ён перамяшчае 2000 кубаметраў глебы, пракладае асушальныя калектары.

Узброеныя моцнымі землярыльнымі машынамі, экскаватарамі, землечарпалкамі, канаваканальнікамі і іншымі механізмамі, меліяратары Беларусі прымуслі адступіць іржавыя балотныя воды. Цяпер у рэспубліцы асушана больш за 570 тысяч гектараў, з якіх 350 тысяч ужо асвоены.

Пачатак збудавання гіган-

кай воднай магістралі, намячанага дваццацігадовым планам, кладзе канец старому Палесся, канец балотным купінам, глібым багам. Палессе, якое больш чым у паўтара раза перавышае па тэрыторыі Бельгію, ператворыцца ў квітнеючы край. Захваляюцца калоссе пшаніцы і жыта, сцяной стане кукуруза, пацягнуцца да сонца каноплі і лён. Расквінуцца на велізарных масівах плантацыі гародніны, белым кіпенем пакрыюцца сады. А калі наступіць засушлівае лета, на палі прыдзе вада з 37 вадасховішчаў і больш чым з 2 тысяч сажалак, якія намячана зрабіць на Палессі.

ПАПЛЫВУЦЬ КАРАВАНЫ СУДНАЎ

АСУШЭННЕ Палескай нізіны і вырашэнне раду іншых задач дазволіць за 20 год павялічыць у рэспубліцы вытворчасць зерня больш чым у 4 разы, цукровых буракоў — у 7 разоў, ільновалакна — у 2,5 раза. На думу насельніцтва мы будзем атрымліваць каля 110 кілаграмаў мяса, каля 800 кілаграмаў малака ў год.

На месцах былых балот калгасы пачнуць будаваць дамы адпачынку і санаторыі. Зменіцца і клімат тутэйшых мясцін. Раней стане выспяваць збожжа, гародніна, садавіна. Гэта не фантазія, не легенда, якіх многа на Палессі. Гэта заўтрашні дзень нашага роднага палескага краю.

Цэнтральным звязваючым звяном будучай блакітнай магістралі з'явіцца Днепра-Нёманскі сямідзесяцікіламетровы канал, які прарэжа вадараздзельны ўчастак паміж Ясельдай і Шчарай. Яшчэ няма канчатковага праекту канала, аб'ектаўнага дадзеныя разведкі трасы, але ўжо цяпер выразна бачны тая гарызонты, якія адкрывае перад беларускім народам, перад народамі братніх рэспублік збудаванне такога канала.

Для ператварэння старажытнага Нёмана ў глыбакаводны шлях спатрэбіцца стварыць каскад з шасці гідавузлоў. Два з іх — Гродзенскі і Маскоўскі — будуць пабудаваны ў

Наша эпоха — эпоха вялікіх здзяйсненняў. Многа бяспрыкладных у гісторыі, грандыёзных праектаў ёсць у рашэннях XXII з'езда партыі. Адзін з іх — гэта праект злучэння Чорнага мора з Балтыйскім. Словы Мікіты Сяргеявіча Хрушчова: «На Дняпры давадзецца стварыць шостую станцыю — Канеўскую ГЭС, рэканструяваць раку прыпяць і праз сістэму каналаў і раку Нёман злучыць Чорнае мора з Балтыйскім», — былі сустрэты дэлегатамі XXII з'езда бурнымі апладысмантамі.

АД КЛАЙПЕДЫ ДА ХЕРСОНА

Яшчэ нашы далёкія продкі марылі аб прамой воднай дарозе з Балтыкі ў Чорнае мора. Тысячу год назад славянскія судны-аднадрэўкі, грузаваыя таварамі, адпраўляліся ў «шматнакутны, страшэнны» (так яго называлі гісторыкі) шлях — з «вараг у грэкі», 2200 кіламетраў рачным шляхам і волакам ад вусця Дняпра да вусця Нявы былі неверагодна цяжкія.

Пазней, у XVIII стагоддзі рабіліся спробы злучыць Днепр і Нёман. Прыгонныя выкапалі канал паміж ракой Ясельдай, якая ўпадае ў прыток Дняпра — прытокам Кіеўскага, і прытокам Нёмана — Шчарай.

Канал меў даўжыню 55 кіламетраў. Потым ён быў пашыраны і атрымаў назву «Сістэма Агінскага». Ён мог прапусьціць невялікія параходзікі з асадкай да 50 см, платы з лесам.

Напярэдадні Айчынай вайны Савецкі ўрад стварыў спецыяльную арганізацыю «Днепра-Нёманбуд». Нашэце фашыстаў спыніла пачатыя работы.

І вось цяпер з трыбуны форуму будаўнікоў камунізма зноў была абвешчана ідэя парадніць Чорнае мора з Балтыйскім, пракласці найкарацейшы водны шлях ад Клайпеды да Херсона, узвесці па прыкладу Дняпроўскага Нёманскі каскад магутных электрастанцый.

Амаль на дзве з палавінаю тысячы кіламетраў ад незамярзаючага порта Клайпеды на Балтыцы да вусця Херсона на Дняпры працягнуцца гэты водны шлях з яго гідавузламі, шлюзамі, прычаламі, арашальнымі і меліярацыйнымі сістэмамі, каналамі. Тры рэспублікі — Украіна, Беларусь і Літва — з'яўляюцца гаспадынямі гэтай вялікай будоўлі.

З'ЯВІЦЦА НОВЫ ВОДНЫ ШЛЯХ

Дняпропадае

Беларусі. гэтыя электрастанцыі, магутнасцю каля 40 тысяч кілават кожная, намачаецца паўнасьцю аўтаматызаваць. Электроннымі кіруючымі машынамі будучы абсталяваны і шлюзы. Судна пры надыходзе да плаціны падасць радыёсигнал аб

падрыхтоўцы камеры шлюза. Электронны прыбор без умяшання чалавека адчыніць вароты шлюза, запоўніць камеру вадою, узніме судна на ўзровень наступнай ступені каскаду і выпусціць са шлюзавай камеры ў далейшы шлях.

Портам з выходам у Балтыйскае і Чорнае мора стане беларускі горад Мазыр. Міма старажытнага Гродна пойдучы караваны суднаў не толькі пад савецкімі, але і пад замежнымі флагамі.

НЁМАНСКІ КАСКАД

НАБ транш з Клайпеды ў Чорнае мора, трыба прапраць морам вакол Еўропы звыш 7 тысяч кіламетраў. Новая водная дарога скароціць гэты шлях без малага ў тры разы.

І жыць год ад году ўсё больш настойліва патрабуе стварэння глыбакаводнай транспартнай магістралі Херсон — Клайпеда. Яна зв'язка прамой і зручнай дарогай Украіну і Бе-

ларусь з Прыбалтыкай, Савецкі Саюз — з сацыялістычнымі краінамі Еўропы, дзяржавы басейна Балтыйскага мора — з Бліжнім Усходам. Велізарныя патакі грузаў прыме на сябе гэтая дарога.

Па Нёману пойдучы судны грузападымальнасцю да пяці тысяч тон, пойдучы з вялікай хуткасцю, таму што глыбіня паўсямесна будзе не менш 3,65 метра.

На берагах «бацькі літоўскага рэк» узнімуцца магутныя электрастанцыі, цалкам будзе аўтаматызавана Друскініцкая ГЭС (магутнасцю каля 100 тысяч кілават).

Другая ступень Нёманскага каскаду — Бірштонская ГЭС — будзе пабудавана ў канцы сямігодкі. Ужо дае ток заводам і

фабрыкам Каўнаса — другога па велічыні горада і прамысловага цэнтра Літоўскай ССР — Каўнаская гідрэлектрастанцыя. Некалі Каўнас быў месцам хранічнага беспрацоўя. У асобныя гады колькасць эмігрантаў з краіны дасягала 70 працэнтаў натуральнага прыросту насельніцтва.

А летась прамысловая вытворчасць Савецкай Літвы перавысіла даваенны 1940 год у дванаццаць разоў. У наступным дваццацігоддзі рэспубліка павялічыць выпуск прадукцыі ў 9 разоў і будзе выпускаць яе за 4 дні 1980 столькі ж, колькі за ўвесь 1940 год.

Апошняя ступень Нёманскага каскаду — Юрбаргская ГЭС — будзе ў два разы магутнейшай за Каўнаскую.

К 1980 году вытворчасць электраэнергіі Літоўскай ССР у параўнанні з 1960 годам узрасце прыкладна ў 17 разоў. Літва, якая некалі займала апошняе месца ў Еўропе па вытворчасці электраэнергіі на душу насельніцтва і першае па яе дарагавізне, стане адным з самых электрыфікаваных месц нашай планеты.

Расказ аб грандыёзнай воднай магістралі Херсон—Клайпеда — расказ аб недалёкім будучым Дняпра і Нёмана. Новы транспартны шлях толькі нараджаецца ў сценах праектных інстытутаў і кабінетаў эканамістаў. Але ўжо цяпер можна сказаць, што кожны з яго 2430 кіламетраў будзе створаны сумеснымі намаганнямі братніх савецкіх народаў, што рускія і украінцы, беларусы і літоўцы не пашкадуюць сіл для хутчэйшага ажыццяўлення плана. Нам не ўпершыню пракладаваць магістралі дружбы. Адна з іх — газатрава Дашава — Мінск — Вільнюс — нядаўна завершана.

Мы жывём па вялікаму закону, закону непарушнай дружбы народаў. Ва ўсіх нас адна Радзіма — Саюз Савецкіх Сацыялістычных Рэспублік, адна мэта — камунізм. У гэтым наша сіла, залог паспяховага ажыццяўлення новай Праграмы КПСС. Недалёкі той дзень, калі савецкі народ ператворыць у жыццё яшчэ адзін грандыёзны план: на твары планеты з'явіцца новы водны шлях, які пераўтварыць Днепр і Нёман у адзіную глыбакаводную магістраль.

ПАВАЖАНАЯ рэдакцыя! Дазвольце мне праз вашу газету звярнуцца да суайчыннікаў за граніцай, шыра пагаварыць з імі аб нашай будучыні. Аб жыцці некаторых з іх я напішу ў наступным лісьце. А зараз коротка раскажу аб сабе.

на нашу Бацькаўшчыну напала фашысцкая Германія. Вораг акупіраваў Беларусь. Прызваць у Савецкую Армію мяне і маіх аднагодкаў не паспелі, і я застаўся жыць у вёсцы ў бацькоў.

у Англіі, у Бірмінгаме, і прыязджае ў Лондан на паклон да свайго «прэзідэнта» Астроўскага, расстрэльваючы людзей, паглядваў на нас, радавых паліцэйскіх, хто і як выконвае яго загад. З непрыемным пацуджнем прыгадваю той дзень, калі той

ня-аперацыі на поўначы Францыі. Але французскія партызаны не давалі нам ходу. Ды мы і не збіраліся там ваяваць. Сярод нас былі хлопцы, якія не хацелі падначальвацца гітлераўцам. Падабраўшы зручны момант, мы перайшлі да француз-

года ў Нармандыі высаджаліся англічане. Нашу групу адшукаў польскі паручнік Дамброўскі і аб'явіў, што многія беларусы ўжо ўступілі ў армію генерала Андэрска, якая выступіць супраць фашыстаў. Я лічыў, што ўсё роўна, у якой арміі

ваюць да сябе. Бачу, што і з тымі і з другімі мне не па дарозе, і перастаю гуляць у палітыку. Цяпер я тут лічыся нейтральным. А такіх, як я, большасць.

Есць, праўда, вылюдкі, якія чакаюць вайны. Яшчэ ў 1950 г. прэзідэнт Астроўскі нават спрабаваў паслаць беларусаў на кровапраліцце ў Карэю, але дурняў такіх не знайшлося.

Я супраць вайны

Нарадзіўся я недалёка ад мястэчка Мір. Мае бацькі, а разам з імі я, мой старэйшы брат і сястра амаль дваццаць год гнулі спіну на польскіх памешчыкаў. Толькі ў вясніну 1939 года, калі прышла Чырвоная Армія, нам стала лягчэй жыць. Уся зямля, што раней належала польскім памешчыкам і асаднікам, была раздадзена малазямельным сялянам і беднякам. Пачалі будавацца школы, бальніцы, дамы культуры.

нас у дом прышоў нямецкі стараста з паліцэйскімі і прапанаваў майму бацьку выбар: або адзін з сыноў пойдзе служыць у паліцэю або дачка будзе адпраўлена на работу ў Германію. Старэйшы брат быў жанаты, меў сям'ю, а сястры споўнілася толькі 17 год. Пашкадаваў я брата і сястру...

жа Талочка пасля расстрэлу Хіневіча Аляксандра, па-зверску здзекваўся над яго трупам. А хто такі Хіневіч? Такі ж беларускі селянін, як я.

Наступіў 1944 год, год вызвалення роднай Бацькаўшчыны ад нямецкіх захопнікаў. Як сягоння памятаю: немцы, пабітыя, змрочныя, ішлі на Захад. Яны адступалі. Разам з імі адступалі і паліцэйскія. Уцёк і я з Міра.

заў. Французскія партызаны на нас глядзелі з вялікай цікавасцю. Яны думалі, што мы служылі ў Чырвонай Арміі або ў партызанах і былі захоплены ў палон. Мы расказалі ім аб сваім лёсе і пакляліся змагацца разам з імі супраць фашыстаў да пераможнага канца. Хацелася змыць з сябе чорную пляму.

На ўсё жыццё запамніўся мне такі выпадак. Аднойчы ў час бою французскія партызаны ўзялі ў палон каля 100 гітлераўскіх салдат і афіцэраў. Сярод іх было некалькі нашых беларусаў, былых паліцэйскіх. Палонных павялі па вуліцы невялікага французскага горада. З якой пагардай і нянавісцю глядзелі на акупантаў жыхары горада. Адно падыходзілі да калоны і плявалі гітлераўцам у твар, другія закідвалі іх граззю. Прызнаюся, што і я ў гэты час адчуваў сябе вельмі няёмка перад ахопленымі гневамі людзьмі.

Большасць разумеюць, чым можа скончыцца вайна. Гітлера лічылі непераможным, але вядома чым скончыўся яго паход на Усход. На гэта не трыба забывацца і сягоння. Народ супраць вайны, бо ведае, што яна прынесе толькі разбурэнні, а тым больш тут у Англіі, якая так густа населена.

Пры панскім ладзе я нават і марыць не мог аб вучобе. З горад напалам закончыў пачатковую школу, і на гэтым давалося спыніцца. Але калі ў вясніну 1939 года ў Стоўбцах адкрыліся падрыхтоўчыя курсы настаўнікаў, я адразу ж наступіў вучыцца. Нават не верылася, што я, сялянскі сын, якога шляхцюкі нярэдка называлі быдлам, праз год будзю настаўнікам, буду працаваць у беларускай школе. І гэтая мара збылася: я паспяхова закончыў курсы і стаў працаваць настаўнікам пачатковай школы.

З болей успамінаецца той пракляты час. На маіх вачах гітлераўцы палілі вёскі, дамы, расстрэльвалі старых, дзяцей, бацькоў, братоў, сясцёр.

Мне часта ўспамінаецца жахлівая карціна расстрэлу мірных грамадзян у вёсцы Даматаўшчына, недалёка ад Міра. Расстрэльвалі старых, жанчын, дзяцей. У мяне, ды і ў некаторых іншых паліцэйскіх нервы здалі. Я не мог раўнадушна перажываць гэта відовішча. Страляў куды папала, заплюшчыўшы вочы. А страляць павінен быў, бо азвярэлы відэ-напрал паліцэйскі Талочка Іван (між іншым ён таксама ўцёк за граніцу і цяпер жыве тут,

Адступалі амаль да Берліна. Там сабралася многа розных ваенных і паліцэйскіх фарміраванняў. Гітлераўцы пачалі ствараць нацыянальныя батальёны. Іх падручныя па акупацыі Беларусі Кушалі і Астроўскі адбіралі і накіроўвалі маладых беларусаў у разведвальную школу ў Дальвіцы, а астатніх пасылалі ў Францыю ваяваць супраць французцаў. Туды трапіў і я.

У Францыі немцы пераабмундзіравалі нас, узброілі і прыдалі 97 карнаму батальёну фон Заўкеля, які здзяйсняў кар-

ваецца, толькі б хутчэй апраўдаць сябе перад суайчыннікамі. Пайшоў, запісаўся. У спешным парадку нас абмундзіравалі ў польскую ўніформу, выдалі англійскую зброю і накіравалі ў Італію, на фронт. Не прайшло і месяца, мяне паранілі. Адпраўляюся ў шпіталь. Выздараўліваю. Вайна падыходзіць к канцу. Куды падацца? Дадому і толькі дадому, у родную Беларусь, да бацькоў. Але вось з'яўляюцца «прапагандысты». Агітуюць паехаць у Англію, куды перадыслакавалася армія Андэрска. Будучы наўным, падаўся агітацыі і паехаў у Англію. Спачатку казармы Петфорт, затым пяць год працаваў у сельскай гаспадарцы, потым пераехаў у Лондан і ўладкаваўся на будаўніцтва.

Працую. Але і тут не пакідаюць мяне «злыя духі». Ідэйныя «айцы» эмігрантаў Жук-Грышкевіч, Сіповіч, Лашук уцягваюць мяне ў ЗБВЕ, потым сябры Астроўскага Суравы і Серафімовіч перамаць-

Я асабіста супраць вайны. Я добра ведаю, як і вы, што такое вайна. Мне ўжо пайшоў пяты дзесятак, а што я бачыў у жыцці? Тут я абзавёўся сям'ёй, купіў дом, хоць і ў растэрміноўку, трохі уладкаваў сваё жыццё, аднак думка аб тым, што вайна можа гэта зруйнаваць, прынесці людзям гора, не пакідае мяне. Я супраць вайны і заклікаю ўсіх сваіх сяброў не памагаць падпальшчыкам вайны, а наадварот, выкрываць іх і змагацца з ворагамі міру, якімі б лозунгамі яны не прыкрывалі свае чорныя справы супраць чалавецтва, супраць нашай савецкай Радзімы.

А. Б. Англія.

Польскі народны танец «Трапак» у выкананні ансамбля «Нёман».

На вуліцы сняжок, пашчывае лёгкі марозік. Таму ў Палацы культуры гэцтыльшчыкаў у гэты вечар здаецца яшчэ цяплей і ўтульней, чым звычайна. Сёння тут сабраліся працоўныя Гродна, каб ушанаваць свой гарадскі ансамбль, якому прысвоена званне народнага. З гэтага часу ён будзе называцца народны ансамбль песні і танца «Нёман».

Узнімаецца заслана, на сцэне — хор. Канцэрт пачынаецца шырокай, напеўнай «Прывітальнай песняй» гродзенскага самадзейнага кампазітара А. Шыдлоўскага. Мастацкае афармленне ансамбля выдатна вырашана гродзенскім мастаком Л. Т. Баразной. Выкарыстоўваючы традыцыйныя элементы нацыянальнага касцюма, Баразна ў агульным ансамблі касцюмаў перадае асноўную мастацкую ідэю — вобраз квітнеючага Прынямоння, ідэю, якая ўкладзена ў «Песню аб Нёмане»:

«Ой, бацька наш родны, наш Нёман,
Як сонца, як дзень, дарогі,
Садамі цудоўнай Радзімы
Твае расцвілі берогі...»

Адзін за адным выступаюць спевакі, танцоры, дэкламатары. Сярод удзельнікаў ансамбля многа моладзі, таму ў рэпертуары пераважаюць лірычныя песні аб дружбе і каханні, аб чалавечым шчасці.

Гродзенскі гарадскі ансамбль

НАРОДНЫ АНСАМБЛЬ

песні і танца нарадзіўся тры гады таму назад. Стварыў яго самадзейны кампазітар П. А. Радаліцкі. Скліканыя на трохмесячныя курсы кіраўнікі харавай самадзейнасці горада добра спеліся і падружыліся паміж сабой. Яны вырашылі не спыняць рэпетыцыі і пасля заканчэння курсаў. Пры хору стварылі танцавальную групу, кіраваў ёю запрашлі вопытнага балетмайстра — выкладчыка Гродзенскага культасветвучылішча Л. Д. Ляшэнку. У пачатку 1959 года гарадскі ансамбль ужо даў першы свой канцэрт у клубе тытунёвай фабрыкі. Затым выступленне на тонкасуконным камбінаце, у ДOME саюзаў, на шматлікіх прадпрыемствах горада і ў калгасах вобласці. Канцэрт праходзіў за канцэртам. Расло майстэрства самадзейных артыстаў, раслі іх слава і вядомасць у народзе. Ужо ўвосень таго ж 1959 года Гродзенскі ансамбль песні і танца паспяхова выступіў у Мінску на першай дэкадзе беларускага мастацтва. Мінчане цёпла сустралі дэбют маладога калектыву.

З таго часу прайшло два гады. Цяпер гарадскім ансамблем кіруе загадчык навучальнай часткі Гродзенскага музычнага

вучылішча Адам Сідаравіч Чопчыц, які з уласнай яму энергіяй і веданнем справы кіруе калектывам.

Сярод удзельнікаў ансамбля ёсць вельмі цікавыя людзі.

Вось харыстка Зіта Заяц, ткачыха Гродзенскага тонкасуконнага камбіната. Зіта нарадзілася ў Францыі, куды яе бацькі паехалі з панскай Польшчы ў пошуках шчасця. Пасля Вялікай Айчыннай вайны яны вярнуліся на Радзіму — у Савецкі Саюз. Тут Зіта скончыла школу і пачала працаваць на камбінаце. У гуртку мастацкай самадзейнасці дзяўчына праявіла выдатныя музычныя здольнасці, і яе накіравалі вучыцца ў музычную школу, якую яна паспяхова закончыла на класу скрыпкі.

Канстанцін Гарустовіч раней жыў ва Уругваі. Лёс яго падобны да лёсу Зіты Заяц. Зараз ён працуе друкаром у Гродзенскай літаграфіі, актыўна

у рэпертуары хору пераважаюць песні мясцовых, гродзенскіх кампазітараў А. Шыдлоўскага, Н. Петрашэвіча, С. Шкалава. Некаторыя беларускія народныя песні дадзены ў апрацоўцы гродзенскіх музыкантаў С. Мачалава і А. Вальчыка. Слухачы заўсёды цёпла прымаюць песні Н. Петрашэвіча «Нарачанскія сосны», Н. Скалоўскага «Наш Нёман», А. Шыдлоўскага «Прывітальная», «Песня аб Гродна». Але асабліва падабаецца ім «Гродзенскі вальс» А. Шыдлоўскага.

Высокай музычнай культурай вылучаецца мужчынскі вакальны ансамбль.

Вельмі разнастайны рэпертуар танцавальнага калектыву. Тут і беларускія «Лявоніха», «Мікіта», «Козачка», якія выконваюцца пры ўдзеле хору, і руская «Мяцеліца», і тэмпераментны «Венгерскі танец». Але

Адам Сідаравіч Чопчыц.

ўсю танцавальную праграму нібы ўвечнае паэтычнае, народжанае ў калектыве вакальна-харэаграфічная карціна «Наднёманскія зоры», музыку да якой напісаў А. Шыдлоўскі і А. Вальчык.

Гродзенскі народны ансамбль песні і танца карыстаецца вялікай папулярнасцю сярод народа. Аб ім з павагай адгукваюцца такія вядомыя ў Беларусі дзеячы культуры, як мастацкі кіраўнік Беларускага дзяржаўнага ансамбля песні і танца Г. І. Цітовіч, метадыст рэспубліканскага Дома народнай творчасці І. М. Хвораст, А ўраджэнка Гродна, салістка Вялікага тэатра оперы і балету СССР Л. І. Алемасва так выказала сваё ўражанне:

— У час канцэрта я забылася, што гэта выступае самадзейны калектыв. Вельмі падабаюцца цудоўныя касцюмы, тое, як свабодна, хораша адчуваюць сябе ў іх удзельнікі.

У маладога калектыву вялікія магчымасці, вялікія перспектывы. І ён не спыніцца на сваім шляху, таму што жывяць яго народныя таленты.

Лілія Гурава выконвае малдаўскі танец.

В. ЛАКАШЭНКА.

З Канады прышло пісьмо

25 год назад Аляксей Венедзіктавіч Грыцук — ураджэнец вёскі Кашчэнікі Камянецкага раёна Брэсцкай вобласці, ратуючыся ад гвалту і беспрацоўя, пакінуў сваю родную вёску, сваю Радзіму і паехаў у Канаду.

Пасля многіх год знясіловаючай працы яму ўдалося набыць крыху зямлі і стаць фермерам. І вось праз 25 год Аляксей Венедзіктавіч прыехаў на сваю Радзіму, пабываў у вёсцы Кашчэнікі, гутарыў з роднымі і знаёмымі, агледзеў гаспадарку калгаса і быў вельмі здзіўлены дасягненнямі сваіх землякоў.

Надаўна, вярнуўшыся да сваёй сям'і ў Канаду, Аляксей Венедзіктавіч Грыцук напісаў пісьмо ў Камянец. Канадскі фермер павіншаваў сваіх родных з Новым годам і выказаў сардэчную падзяку савецкім людзям за іх дружалюбныя адносіны да яго, за бескарыслівую дапамогу, якую яму аказалі нашы ўрачы.

А здарылася вось што. Перад самым ад'ездам з Савецкага Саюза, у Волгаградзе, у Аляксея Венедзіктавіча пачаўся востры прыступ алердыцыту.

«Пасля кароткага медыцынскага агляду, — піша канадскі фермер, — мяне ўзялі на аперацыйны стол. У бальніцы я праляжаў 26 дзён, таму што ўрач не хацеў мяне выпісваць з бальніцы, пакуль не пераканаўся, што я зусім здаровы і магу працягваць свой далёкі шлях у Канаду. У бальніцы быў забяспечаны добры дагляд. Увесь медыцынскі персанал ставіўся да мяне з выключнай цеплынёй і сур'ёзнасцю. За аперацыю, медыкаменты, ложка і харчаванне з мяне не ўзялі ні капейкі».

Аляксея Венедзіктавіча Грыцука гэта вельмі здзівіла. Як гэта так? 26 дзён лячылі, кармілі, даглядалі за нейкім самым звычайным чалавекам, зрабілі яму аперацыю — і ўсё бясплатна. Такія высакародныя справы магчымыя толькі ў Савецкім Саюзе. А ў Канадзе хворы плаціць за ўсё: за кожны агляд ўрача, за кожны ўкол і парашок, за бінты, за чыстую прасціну на ложку, не гаворачы ўжо аб самой аперацыі і харчаванні. Нават па самых сціплых падліках 26-дзённае лячэнне каштавала б Аляксею Венедзіктавічу Грыцuku ў Канадзе не менш дзюх тысяч долараў. А калі ў чалавека няма такіх грошай? Тады ніхто яго ў бальніцу не возьме: хочаш — жыві, хочаш — памірай, і нікому да цябе няма ніякай справы.

Аляксей Венедзіктавіч Грыцук піша сваім знаёмым аб тым, што ён не прывык да такога абыходжання, як у нашай крывіне, і быў крануты да слёз.

«Вы ўпэўнены ў сваёй будучыні, яна ў вашых руках, — піша ў заключэнне свайго пісьма канадскі фермер. — Наш жа лёс у руках манополій і канцэрнаў. Але мы будзем змагацца за сваё права, за хлеб, за мір на зямлі, Савецкія людзі маюць у Канадзе мільёны шчырых сяброў з ліку простага народа — рабочых і сялян. Прыміце найлепшыя пажаданні і ад мяне».

В. БРАДЭНІК.

Гэта вялікая радасць

минула два дні, што дало мне трохі часу разгледзець і пазнаёміцца з кніжкамі, якія я атрымаў ад Беларускай секцыі Камітэта.

Пакуль што-небудзь напісаць, то спаткаць хачу вам шчыра падзякаваць за гэтыя кніжкі. Жывучы на чужыне, атрымаць на сваёй роднай мове і аб сваім родным краі кніжкі — гэта вялікае шчасце.

Пасылка прынесла мне многа радасці. Хачу вам даць значы, што я атрымаў зборнік нарысаў «Мая Беларусь» Т. Хадкевіча, «Мінскі напрамак» (2 тамы) І. Мележа, «Крыніцы» І. Шамякіна і «Повесть о Ясном Стахоре» М. Садковіча, а таксама календар і стейнк папулярных песень СССР. За гэта ўсё яшчэ вам раз шчыра дзякую.

Калі я служыў у Чырвонай Арміі у г. Варонежы, дык сам быў запявалым у нашай часці і таму ведаю многа песень

перадаваенных, але гэтых не чый, гэта ўсе новыя. Я толькі ведаю адну — «Широка страна моя родная». Як радасна было б пачуць іх на пласцінках. Я маю тут некалькі пласцінак з песнямі ансамбля Савецкай Арміі, якім кіруе пакаёнік Б. Аляксандраў. І я часта слухаю іх. Асабліва падабаецца мне партызанская песня (салісты Н. Абрамаў і І. Шаўчук). Яна і жонцы маёй таксама вельмі падабаецца. На гэтым я канчаю свой ліст і яшчэ раз дзякую вам за кніжкі і жадаю ўсяго найлепшага ў будучыні.

З пашанаю
Міхаіл КАПЫТКА.
Новая Зеландыя.

НАШ АДРАС

Мінск, Ленінскі праспект, 77.
Дом друку. Для пісьмаў: Мінск, паштовая скрынка № 14.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ